

TOMASZ ŁUBIEŃSKI
ULICA MAZOWIECKA

CI KTÓRZY NIE UMARLI

ci którzy nie umarli żyją całkiem dobrze
piją wino a wódki mniej niż w tamtych latach
jedzą świeżo i zdrowo w lepszych restauracjach
lecą samolotami ciągnąc ślad węglowy
kupili sobie za to samochód-hybrydę
spacerują pod rękę w parku z młodszą żoną
dobra posada kończy się fest emeryturą
czyli koniec kariery witaj lekki smutku
wokół wesołe wdówki i single dowcipni
warto odwiedzić dzieci z poprzedniego związku
udane zagraniczne wnuki bez akcentu
czas najwyższy zapomnieć przygodę w pociągu
na twardej górnej półce do śnieżnego rana
co było w zeszłym wieku nie pisze się w rejestr

ULICA MAZOWIECKA

Pamięci Jerzego Grzegorzewskiego

Ten na krawędzi chodnika wypatruje przyjaznej taksówki.
Tamten z plecakiem przyspiesza słoneczną stroną ulicy.

Ten znosi marynarkę w zielonożółte zacieki.
Tamten wspomóżę kolano białą sprężystą opaską.

Ten ukrył pod łóżkiem owalną rakietę firmy Framą.
Tamtemu poprawią wyniki albo oddawać pieniądze.

Tego chroni dziecinny medalik, bo przecież nie wiadomo.
Tamten na wszelki wypadek pakuje prezerwatywę.

Temu taksówka się spóźni i jakie to ma znaczenie.
Albo że tamten musi zdążyć wcześniej na pociąg.

No, jeden jest umówiony z leśną górą o wschodzie słońca.
Za to drugiego czeka owacja przy pełnej sali.

Póki co na swój widok uśmiechają się pobłażliwie.
Ale właśnie wspólna znajoma wychodzi z chińskiego baru.

Brzuszek jej odsłonięty, w pępku gwiazdzisty dyjament.
Najczulsze miejsce spięte kolczykiem z podwójną perłą.

Nie zdążą zażartować ani ten, ani tamten.
Kiedy ona zawróci do lasu czy na foyer.

Po tego, po tamtego nie będzie wielkiej różnicy.
Byle się rozpoznali podobni do samych siebie.

Z ulicy Mazowieckiej, choć już minął rok.

ZIMA PODMIEJSKA

Nic nie mów do mnie kiedy wolę słuchać
jak chwieje się firanka od mrozu na szybie
kot się skrada po smudze wschodzącego światła
kropla za kroplą stygnie kaloryfer
klatka tuż obok trzy piętra do góry
ktoś morduje Chopina przecież nigdzie więcej
firanka z kotem krople i pianino
w tym składzie nie zagrają nigdy już nikomu
tylko nam tylko dziś tylko tu tylko raz

ODA DO WOLNOŚCI

Jewgienijowi Irszajowi

Pianista z Petersburga obywatel świata
gra Mozarta w Kalabrii kościół jest otwarty
dzieci na schodach tańczą marsza tureckiego
zagłada pies jaszczurki schowały się w słońcu
do późnej nocy biją antyczne zegary
a całkiem niedaleko wolna od przedwczoraj
strefa gdzie zakwitają powalone drzewa
mech cierpliwie porasta budkę wartownika
krąży para jastrzębi noc mgła płot kolczasty
nie chcą zostać w pamięci rodzaju ludzkiego

SONET ADWENTOWY

O zmierzchu na podłodze pod gryzącym swetrem
drobne perełki liczyłem ustami
piłem twój sok śpiewałaś białymi głosami
i łykaliśmy oboje rzednące powietrze

Potem idąc naprzeciw porannemu słońcu
myślałem czy najlepsze mamy już za sobą
dokąd niby prowadzi ta okrężna droga
zaplątał się początek i nie widać końca

W kościele koło dworca próbują organy
uwaga oto grzesznik słycać kroki jego
światło witraży ucieka po ścianie

stu sprawiedliwych wyrzeka się złego
Ale Ty nie przesadzaj w cierpliwości Panie
przecież on dalej nie chce żałować niczego